

Qui molt s'abaixa el cul ensenya! Amb el meu vot, no!

written by Francesc Pomés Martorell | 15 de maig de 2023

Acabem de començar, de fet quasi bé hi vivim sempre, l'inici d'un nou mercat a la recerca del vot per part de tots els partits. Ara el motiu, a casa nostra, són les eleccions municipals, la principal elecció per mantenir l'estructura partidària existent pel nombre de càrrecs i assessors que possibilita tenir. També podrien ser importants a nivell més general, recordis que la II República espanyola va venir d'unes eleccions municipals el 1931, però això no està avui a la taula de cap candidatura.

És obvi que el caràcter d'aquestes eleccions és força diferent segons el municipi del qual parlem. En els petits i alguns de mitjans, els electors encara coneixen als diferents candidats i a qui representen realment. En els més grans, això ja no és possible i, per tant, es voten unes sigles o unes conviccions polítiques, com passa amb les eleccions a la Generalitat o al *Congreso de los Diputados*, i per aquest motiu crec que no es poden fer anàlisis que abastin ambdues realitats. En uns llocs es voten fonamentalment persones, a les quals pots trobar pel carrer i saps qui són i on viuen, en altres ni es coneix el candidat a l'alcaldia, ni molt menys les persones que porta un candidat a la seva llista. A aquells i aquelles que teniu encara la sort de conèixer de prop els candidats res a dir: ningú com vosaltres sap què ha de fer el dia 28, tot i que també pot ser que no us convenci cap candidatura i llavors també us aniria bé llegir les següents reflexions. I un recordatori: fa molt que tothom hauria de saber que les enquestes són una part de l'estratègia electoral i que fer cap anàlisi a partir dels resultats és completament estèril i només contribueix a fer bullir l'olla electoral.

Encara que la immensa majoria de partits i mitjans de

comunicació facin el possible per presentar aquestes eleccions com unes eleccions normals, no hauríem d'oblidar en quin context es faran. Sense ser exhaustius, perquè tothom coneix els fets, cal remarcar que del 2017 ençà s'ha destituït un president de la Generalitat i dissolt el Parlament amb una aplicació de la *Constitución* que no preveu explícitament aquestes mesures. L'article 155 diu això exactament: "*Si una Comunidad Autónoma no cumpliere las obligaciones que la Constitución u otras leyes le impongan, o actuare de forma que atente gravemente al interés general de España, el Gobierno, previo requerimiento al Presidente de la Comunidad Autónoma y, en el caso de no ser atendido, con la aprobación por mayoría absoluta del Senado, podrá adoptar las medidas necesarias para obligar a aquélla al cumplimiento forzoso de dichas obligaciones o para la protección del mencionado interés general*". On diu que l'Estat pot suspendre els representants legítimament electes i el president? En quina mena de democràcia és possible això? N'han fet la interpretació que els convenia políticament, sense cap base legal clara i acabant amb la il·lusió d'una sobirania popular real quan les persones no votem allò que convé a l'Estat. L'autonomia catalana a l'Estat espanyol és una entelèquia que mantenen només aquells que en viuen.

Per si això fos poc es va privar l'elecció com a president del guanyador, que era el mateix que van cessar, de les eleccions convocades immediatament, amb subterfugis legals. Després es destitueix el nou president per penjar una pancarta al Palau, per posar una pancarta a favor de la llibertat d'expressió, menyspreant així la sobirania popular. El tercer president no corre aquest perill perquè s'ha sotmès clarament a l'Estat i ha renunciat a fer la independència.

Es va jutjar la presidenta i les meses del Parlament, ignorant la immunitat parlamentària, que és l'essència de la democràcia, i ara es fa fora de la vida política a una nova presidenta per càrrecs pels quals es podria jutjar a

pràcticament tota la classe política que ha tingut càrrecs de responsabilitat. Tots sabem per què l'han triada a ella, oi? A més, es tracta de fer un avís clar a qualsevol càrrec polític que vulgui lluitar realment per la independència. Entretant, s'han fet, o estan a punt de fer-se, judicis a centenars de persones pel seu activisme independentista, en un clar intent de perseguir la lliure expressió i el dret de manifestació i amenaçar a qualsevol que continuï lluitant per la independència. S'espia legalment –segons la legalitat espanyola– i il·legal a independentistes i s'introdueixen talps policials en organitzacions legals. Davant d'això, i altres fets, està clar que els independentistes catalans patim una repressió política per part de l'Estat contra l'exercici del dret d'autodeterminació. Ens volen fer creure que votar és un delicte i despullen la seva democràcia, que no és tal quan hom vota allò que els que controlen l'Estat espanyol no accepten. El problema bàsic d'Espanya és que mai podrà construir una democràcia homologable mantenint l'herència de l'estat franquista en moltes de les seves institucions fonamentals, i impeding la lliure decisió dels ciutadans sobre la monarquia i el dret d'autodeterminació dels pobles.

Les respostes a la situació han estat de dues menes:

1. Rendir-se, agenollar-se i buscar mil excuses per no reconèixer que s'ha abandonat l'objectiu independentista. D'aquests n'hem vist a tots els partits autoanomenats independentistes, en més o menys quantitat, i és la postura real de tots i en organitzacions com Òmnium. A més, per justificar-se, menyspreen el 1r i el 3 d'octubre i la breu declaració del Parlament del 27 d'octubre de 2017 i fan el possible per desmobilitzar la gent. Alguns, amb poc coneixement de la història, han adoptat la tàctica d'allò que en podríem dir el *Sí, bwana*. Creuen que sotmetent-se a l'opressor, rient-li les gràcies (via investidura, estat d'alarma o pressupostos de l'estat) i fent-se les bones persones, aconseguiran un millor tracte de l'amo (Espanya) i així podran continuar vivint més o menys bé. La realitat

històrica és que qui se sotmet, s'agenolla davant del poderós només aconseguix el seu menyspreu i el menyspreu dels seus. Això sí, amb aquesta actitud aconseguixen prolongar el sotmetiment durant més temps i que l'amo ho continuï sent sense gaire entrebancs. D'aquí a fer de *sipais* d'Espanya només hi ha un pas, que alguns ja han fet.

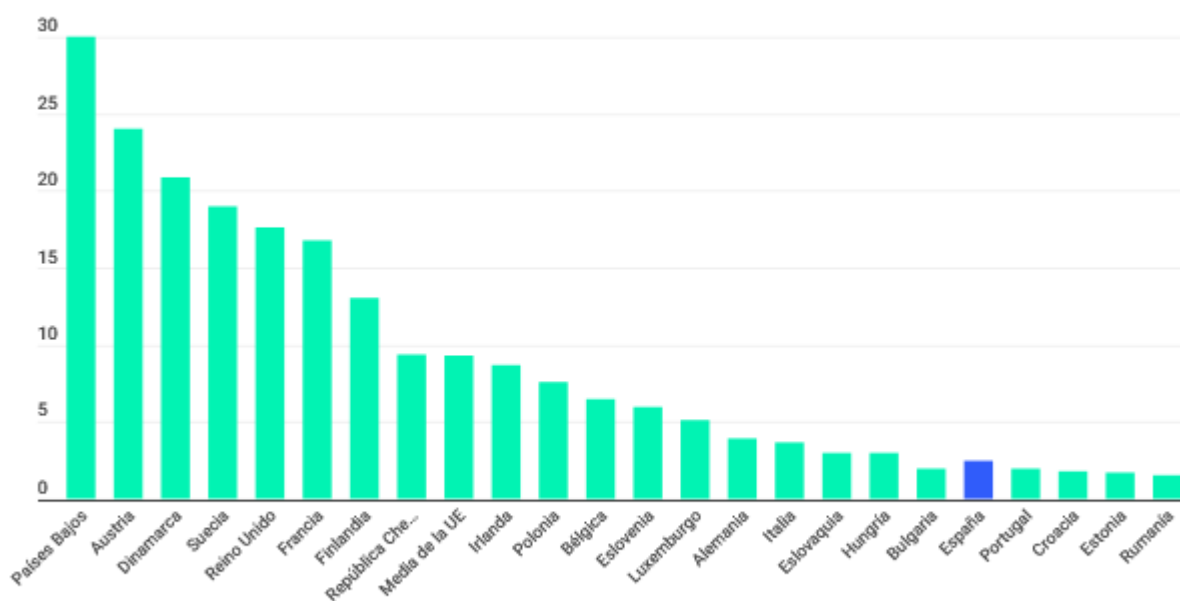
2. Plantar cara i continuar la lluita. Només ho han fet aquells que continuen a l'exili i continuen la batalla internacional, el Consell de la República, l'ANC, els CDR, algunes entitats socials i culturals, i unes poques figures de l'interior que han hagut d'apartar-se, en molts casos, dels càrrecs institucionals i partidistes. I espero que també una gran part del poble.

És en aquest context, no pas «exemplar», democràticament parlant, que ens tornen a convocar a anar a votar amb l'objectiu clar de deixar les coses com estan després de la repressió i continuar greixant una màquina partidista que fa força temps que només representa els membres de cada partit i els interessos personals i privats que representen. Només assumint aquesta realitat podem reconstruir la lluita comuna per assolir la independència. Som aquí i no s'hi valen excuses per a qui creu que la independència és l'única oportunitat que tenim per sobreviure com a poble i construir un país millor. Continuar votant a qui ja ha demostrat que ha abandonat la lluita és una trista manera de donar suport a una classe política covarda, en la seva majoria, i que posa els seus interessos per damunt dels interessos de la majoria.

Mireu com va la cosa que ara ja no es tracta ni de presentar projectes concrets, sinó de fer volar coloms. Ningú fa balanç del compliment del programa amb el qual es van presentar a les anteriors eleccions i quan convé, amb els diners de tots, els qui governen intenten comprar els vots de forma matussera: Uns prometen cent euros per infant escolaritzat en l'ensenyament obligatori, sense diferenciar entre les situacions personals, ni en quin tipus de centre s'escolaritzen. Els altres

ofereixen pagar el 50% de l'Interrail per Europa, ignorant que hi ha qui ni així s'ho pot permetre i subvencionant així les capes socials més benestants, o diuen que es faran càrrec de garantir el 20% de les hipoteques, amagant que la situació de l'habitatge que patim és responsabilitat seva per tenir el parc públic d'habitatge social en el 3%, mentre la mitjana europea és del 17%, i garantint, com sempre, els interessos de la banca, immobiliàries i constructores:

Porcentaje de vivienda social construida

Grecia, Chipre, Malta, Lituania y Letonia no hay datos.

Fuente: Observatorio de la Vivienda y el Suelo (2020)

Neutral

Als qui ara no governen sempre els queda fer promeses: ningú tampoc en comprovarà el compliment si arriben a governar. Tornar a votar una classe política que ens ha fallat és una manera de fer-nos còmplices de la seva rendició i de la seva política partidista gallinàcia que no ens porta més que a la submissió a un projecte polític completament sotmès a l'Estat espanyol pels segles dels segles.

La situació a Barcelona, aquesta ciutat que no vol fer de capital d'un país, pot ser significativa d'allò que passa en altres llocs. El panorama per a les properes eleccions municipals és esfereïdor:

1. L'alcaldeessa que deia que no es presentaria mai a una tercera reelecció, que no seria alcaldessa si no era la força més votada i que no acceptaria els vots de Valls, hi torna com si res. Qualsevol pot mirar el seu programa del 2019 i veure què ha complert i que no: <https://img.beteve.cat/wp-content/uploads/2019/05/programa-electoral-ada-colau.pdf> No és cap novel·la de ciència-ficció. Potser necessitarà encara uns quants mandats per aproximar-se al seu compliment!

Aquells que venien a canviar-ho tot no han canviat res d'important i són ells qui han acabat engolits per un sistema que criticaven quan van aparèixer. Avui representen una versió més de la classe política de sempre.

2. ERC s'ha passat els darrers tres anys donant suport en quasi bé tot a l'actual govern municipal i ara es presenten com l'alternativa, encapçalats per un nouvingut a la política que només es dedica a això des de fa més de quaranta anys i que hauria de saber quan un ha de deixar pas. Cap credibilitat que ara siguin una alternativa real al model de ciutat que ha governat aquests anys i menys encapçalats per un Sr. que ja era al primer Ajuntament democràtic el 1979 i que els darrers quatre anys no ha representat mai cap alternativa, ans al contrari, ha donat suport a pràcticament totes les mesures del govern Colau-Collboni.

3. El PSC-PSOE es presenta amb el típic funcionari de partit l'únic mèrit del qual és la seva fidelitat i grisor i assajarà de fer forat entre l'electorat clarament espanyolista per acabar de recuperar un vot, el de Ciutadans, que de fet havia sortit de les seves files. El seu programa és no tenir-ne i adaptar-se als interessos dominants en cada moment. Defensen, sense cap recança, el model turístic i immobiliari que ha portat a l'exclusió social de gran part dels ciutadans i s'alineen clarament amb els interessos de les elits que sempre han dominat la ciutat.

4. Junts presenta a un jovenet del qual hauríem de recordar que quan va ser alcalde es va caracteritzar per la seva política de privatitzacions de serveis públics i que fins fa quatre dies era al PDeCat (el novembre passat), no a Junts. Tan difícil és saber-se retirar? Quan va ser alcalde va privatitzar el 36% dels serveis funeraris, del 51% que encara tenia l'Ajuntament. El 15% restant el va privatitzar Colau. Va privatitzar els aparcaments municipals (B:SM) més rendibles. Va aturar la construcció de llars d'infants públiques per concertar places amb els centres privats. Va privatitzar l'espai públic del port esportiu. Va privatitzar l'Oficina d'atenció a l'empresa. Va privatitzar parcialment el servei de parcs i jardins... Això sí, dels mil habitatges públics promesos no se'n va saber res.

5. Les CUP, l'origen de les quals estava precisament en el municipalisme, ha perdut el nord, tal i com va demostrar quan es va presentar a les eleccions al *Congreso de los Diputados*, i es conforma a ser el grill d'un femer en el qual ha après a moure's quasi tan bé com els partits als quals criticava. El «sistema» ho engoleix tot!

6. La resta de candidatures, i em sabreu perdonar, no tenen cap possibilitat, i allò què és pitjor, no representen cap alternativa real. Uns s'emparen en l'espanyolisme més castís i altres simplement representen un catalanisme d'extrema dreta.

Sembla clar que ara a les elits que dominen la ciutat ja no els caldrà muntar cap candidatura com la d'en Valls, que van finançar generosament. Estan segurs que cap dels possibles alcaldables posarà en risc els seus interessos.

Davant d'aquest panorama, què pot sortir malament? Bé, més aviat m'hauria de preguntar què pot sortir bé per als ciutadans corrents de Barcelona? Ja ho diu la dita: Uns neixen amb estrella i uns altres amb esquella! El més fotut de mentir en política és que al final t'acabes creient les teves pròpies mentides o havent de fer veure que te les creus per donar una

certa imatge de coherència.

Malgrat tot, sembla que, amb una excusa o altra, hi continua havent gent que tornarà a caure en l'anomenat vot útil a les pròximes eleccions municipals. No n'aprendrem mai? El vot només és útil quan serveix per assolir o anar avançant cap els nostres objectius que, en el meu cas, és la independència del nostre país per tal de construir una societat més justa i lliure i subsistir com a poble, ni millor ni pitjor que els altres, però lliure de decidir el seu propi futur.

Tornar a votar els de sempre donarà els resultats de sempre i a més ens en fem còmplices. Per això, si és que importa a algú, jo, que votaré a Barcelona, m'he decidit per fer vot nul posant al sobre la papereta del 1r d'octubre. Ni vull renunciar a votar i quedar inclòs entre les persones que simplement passen de les eleccions, ni vull constar com a vot en blanc, com si no sabés a qui votar, sinó que posaré la papereta que representa millor allò que vull: la independència. Ni m'he rendit, ni he canviat d'objectiu, però tinc clar que amb l'actual classe política no anirem enlloc i que jo no la mantindré, ni la reforçaré. Potser, com deia Espriu, els membres de la congregació em sortiran amb allò que així perdrem els ajuntaments en mans de forces clarament espanyolistes. Cert, pot passar, però malauradament això ja ha passat, encara que sigui implícitament, i es tracta de sacsejar les aigües somortes d'una autonomia que no és real, com ens ha demostrat l'Estat un munt de vegades, ni porta cap a la llibertat del nostre país. Tampoc em serveixen els cants d'alguns que proclamen que la lectura que es farà a Espanya, i a la resta del món, serà que l'independentisme ha baixat. Segur que aquesta serà la lectura política interessada que en faran alguns, corejats per uns mitjans de comunicació que en la seva immensa majoria són una simple corretja de transmissió del poder, però de què serveix votar a uns autoanomenats independentistes que no exerceixen com a tals? Per a mi aquest és un motiu més per votar nul amb la papereta del 1r

d'octubre. És l'única manera de deixar clar que l'independentisme encara hi és, que els qui no hi són, són els partits.

Votar nul, amb la papereta del 1r d'octubre, és la meva manera de deixar clar quin és el meu objectiu polític i també de dir, alt i clar, que els actuals partits independentistes no em representen perquè han abandonat, explícitament o implícita, aquest objectiu. No tornaré a votar amb una pinça al nas.

Deixeu-me exclamar que: amb el meu vot, no!

Si voleu, en discutim!